

HORITZONS SENSE BARRERES

Laura Peris Bolta

*Camp de concentració de Mathausen,
Àustria, 1941.*

Feia estona que el guàrdia s'havia cansat de donar crits. S'havia assegut sobre una cadira vella de fusta i contemplava els presoners jueus amb una mirada indiferent, com si de pedres es tractaren. Amb una mà acariciava un fusell que esperava impacientment ser utilitzat, mentre que amb l'altra rebuscava entre les butxaques del seu uniforme un cigarret amb el qual sadollar la seua set de nicotina i el seu avorriment.

Mentre deixava que el tabac s'endinsara al seu cos i l'envoltara, va entreveure a través de la cortina de fum, que la *Gran Porta* s'obria i hi entrava, com un cotxe fúnebre al cementeri, una furgoneta verda. Al darrere del vehicle un grup de gent de variada edat, molt bruts i amb aspecte famolenc miraven amb terror el guàrdia, els empresonats i una altra vegada el guàrdia.

“La merda que porten al damunt i la por que els fa tremolar no són l'única cosa que tenen, aquestos repugnants, en comú” —pensà el guàrdia, alçant-se de la cadira i apagant el cigarret— *“Miserables jueus, porcs sklaven!”*

La porta de la furgoneta s'obrí i aparegué un home d'uns trenta anys, ros i alt que saludà el guàrdia amb el braç dret en l'aire al crit de: Heil Hitler!

El guàrdia contestà ben fort i es dirigí a la part posterior de la furgoneta. En passar pel costat dels nouvinguts, va veure que una dona abraçava una xiqueta que plorava i l'intentava consolar. El guàrdia somrigué: abans que afusellar els esclaus, maltractar-los o burlar-se'n, separar famílies era el que més li agradava.

Obrí amb força la porta exterior i agafant de la camisa un dels jueus de la furgoneta, l'obligà a baixar tan bruscament que aquest caigué a terra. Però el guàrdia ja ni tan sols el mirava; havia agafat un altre home que plorava espantat i apuntant-lo amb el fusell el forçava a eixir.

Un a un, tots els captius abandonaren la furgoneta, i obeint a contracor les ordres dels guàrdies, anaren col·locant-se en fila. Alguns es resistiren més que altres però no suposaren cap problema per als carcellers. El guàrdia s'aturà davant d'ells i repassant-los amb la mirada, es fixà que tots eren jueus, sense cap excepció. L'estrella de David cosida a la solapa de les jaquetes els delatava. Allò l'estranyà. Normalment, en un grup tan gran de persones, sempre hi havia algun triangle rosa o negre. Aquesta vegada, però, no hi havia ni homosexuals ni gitanos.

De sobte, un crit el va traure de les seues cavil·lacions. Es va girar i va veure el seu ajudant, von Bertram, que agafava amb força una xiqueta mentre intentava portar-la a la zona *kindergarden*.

El guàrdia la va reconèixer de seguida perquè l'havia vist abraçada a la seua mare a la furgoneta, feia a penes uns instants. La dona, per contra, tampoc deixava que la separaren de la filla i intentava, a força de cops de punys i mossos, alliberar-se dels guàrdies que la retenien.

El guàrdia agafà el fusell i, conscient del poder que tenia entre mans, l'acostà al cap de la xiqueta mentre que la dona implorava pietat, vençuda ja tota esperança. Fou quan el seu dit començava a pressionar el gallet, que un crit ressonà a tot el recinte i una figura obscura es llançà sobre l'home. La sang no tardà a rajar del nas del guàrdia i, acovardit per la força de l'atacant, demanà auxili. Al cap de dos segons, els seus ajudants ja l'havien tret de damunt seu i l'agafaven pels braços i les cames.

—El teu nom, maleït porc jueu!— cridà el guàrdia escopint sang i amenaçant-lo amb el fusell— Dignes-me el teu nom de rata per no oblidar-lo mai i així poder trobar-te allà on vages! Dignes-me'!

El jueu aguantà amb valentia la mirada atenta del fusell que tenia davant seu i amb un gest d'orgull indestructible escopí a la cara del guàrdia. Aquest, embogit per la insolència del presoner, li disparà a la cama i el féu cridar de dolor .

De sobte, enmig dels brams del ferit i les súpriques de la dona, una veu suau i melodiosa va sorgir per sobre les altres i les va silenciar.

—*Pare!* Es diu *pare!* El seu nom és *pare!*
—Totes les mirades es varen dirigir cap a la

xiqueta. S'havia eixugat les llàgrimes i ara contemplava al guàrdia enfurismada.— Deixeu-lo estar! Ja sabeu el seu nom!

El guàrdia mirà estranyat la menuda i, en veure la seua expressió, rigué grotescament.

—Està bé, petita cosa repugnant, no li faré cap mal a *Pare*. —El guàrdia s'acostà a poc a poc a la xiqueta— Perquè tu no vols que li faça cap mal, veritat? Ja veig que no... Però jo necessite saber el nom de veritat de *Pare*. — Es fregà les temples com si rumiara. De sobte pegà un bot i somrigué —Perfecte! He trobat la manera que el teu pare parle sense fer-li cap mal. M'ajudaràs?

Els ulls de la xiqueta s'il·luminaren i va assentir amb força. Després es girà i, orgullosa d'ella mateixa, somrigué a la mare i al pare.

De sobte, el guàrdia agafà la xiqueta pel coll i, sense previ avís, li disparà al cap. Abans de tocar a terra ja estava morta.

- Lea!!!

El crit que pegà la dona persistiria durant molt de temps als pitjors malsons del guàrdia. Dotada d'una força que no havia vist mai ningú, la mare sense filla es deslliurà dels guàrdies que la retenien i, abalançant-se sobre l'assassí, intentà ofegar-lo. Però aquest últim ja estava preparat i, amb un àgil moviment de canell, agafà el fusell i disparà al ventre de la dona. Aquesta obrí els ulls i es mirà la ferida. Intentà retindre la sang pressionant-la, però s'escapava entre els seus dits. Així, doncs, sabedora que el seu final s'acostava ràpidament, areçà una última mirada al

seu marit i a la seua filla morta, i plorant, caigué morta.

El guàrdia apartà d'un colp el cos de la dona i, triomfant, es dirigí al marit, que quasi inconscient pels cops, no havia pogut ajudar la seua família. El guàrdia sabia que havia vençut i quasi com una sentència, preguntà.

—I ara que la teua dona i la teua filla bastarda són mortes —l'home va emetre un gemec de dolor,— digues-me, maleït jueu, quin és el teu nom.

El presoner mirà la seua família, i desitjà que tot fóra un malson. Tanmateix, els ulls morts de la seua dona que continuaven mirant-lo, la sang de la filla que s'escampava pel terra i el dolor de la bala que li havia perforat la cama eren reals. Així doncs, l'home, finalment abatut, mirà el guàrdia.

—Daniel. El meu nom és Daniel.

Camp de concentració de Mathausen, Àustria. 1945.

La llum del sol li acarona la cara i alçà el ulls per contemplar el cel. Respirà profundament: l'aire olorava a llibertat.

Començà a caminar, i es deixà portar pel corrent que s'encaminava cap a l'horitzó. Cap paret li barrava el pas i això el féu estremir-se d'alegria. Rigué amb força i, encara que feia molt de temps que no ho havia fet, li agradà moltíssim.

Una dona que caminava prop seu el mirà encuriosida i sense poder contindre's, se li va escapar una rialla. Portava agafats de la mà tres

xiquets que l'observaren intrigats. Però alliberats per fi i oblidant per un moment la fam i la brutícia dels seus cossos, de seguida l'imitaren.

A poc a poc, els somriures es propagaren i una sensació d'eufòria va recórrer la cua que eixia de l'enorme recinte emmurallat. Els crits que feia només unes hores eren causats pels fusells, els barrots i els plats buits, victorejaven ara l'exèrcit salvador i la seua ajuda.

Per fi eren lliures.

Daniel es girà i mirà el camp de concentració on havia sigut retingut durant els darrers anys. Aleshores, tancà els ulls i cridà, amb totes les seues forces:

—Per la família! Pels amics! Pels caiguts!

Centenars de veus corejaren el crit de Daniel.

Pont de Brooklin, Nova York, 1985.

Havia viscut una vida de lluites incessants, una guerra contínua contra aquells que li ho havien arravatat tot i Daniel estava cansat. El seu cos li demanava a crits la mort des d'aquell 1941 i ja no podia continuar més. Tanmateix, volia sentir-se lliure una última vegada. Així doncs, inspirà profundament i prestà atenció a una suau melodia de gavines i d'ones que sorgia de l'aire. "*Ja vaig amb vosaltres. Dina, Lea, espereu-me.*" Va llançar una última mirada a l'horitzó i s'acomiadà d'aquell món que tan malament l'havia tractat, però que, al cap i a la fi, tant havia estimat.

Flexionà les cames i s'impulsà. Amb els braços estirats deixà d'ésser humà per ser el vent.

Sabia que el desert d'ones acabaria per empresonar-lo, però no es preocupà, perquè posseïa la llibertat dels ocells mentre queia.

Els seus ulls es tancaren, sincronitzats amb un somriure que es dibuixà tímid al seu rostre, com si no tinguera dret d'existir. I justament quan els seus llavis s'estiraven per deixar entreveure unes dents perfectes, recordà uns altres somriures enmig d'un torrent d'eufòria, causat per una llibertat anhelada durant molt de temps. De sobte, sense previ avís, les portes de la seua memòria s'obriren destruint tot forrellat, i Daniel començà a recordar la seua vida: imatges trencades, sons esgarrats i sentiments oblidats l'inundaren per dins i isqueren cap enfora en forma de llàgrimes.

Una d'elles es desprengué de la pell de l'home i caigué al mar abans que ell, avisant així que havien arribat. I la mort obrí els braços i donà la benvinguda al seu nou company.

El vent i les seues llàgrimes es fongueren en una abraçada amb l'eterna i fidel amfitriona, mentre que el mar rebent-los, aplaudia.

RECERCA CAP A L'ESPERANÇA

Llum Ruiz Sanchis

Els dèbils raigs que il·luminaven l'horitzó anunciaven l'arribada d'un nou dia. Les properes muntanyes d'Ahaggar rebien el bany daurat amb majestuositat mostrant tota la seva bellesa, mentre el cel a poc a poc, canviava de color. Ella, asseguda sobre el sòl àrid, es va mirar les seves mans brunes, danyades per un treball prematur a la seva edat.

—Amina! Pots venir un moment?— va dir algú des de l'interior de la caseta.

Ella es va girar amb delicadesa i es va apropar a la petita casa amb un caminar cansat. Va arribar fins l'habitació on la seva mare descansava sobre un matalàs cobert amb diverses mantes per aïllar-lo del fred del sòl. Amina es va agenollar al seu costat i li va fer un bes tendre al front, on, a continuació, li posà una tovallola humida. Mentre li donava el xarop, els seus dos germans petits entraren a l'habitació. La més menuda, Leila, es va asseure al costat de la

mare i va començar a contar-li un conte, gest que ella va agrair amb un somriure cansat. Alí, el més gran s'apropà a Amina i li preguntà amb llàgrimes als ulls:

—La mare no millora. No anirà a...?

—És clar que no! Tot anirà bé, ja ho veuràs.— va dir abraçant-lo fort- Tot anirà bé...

Va sortir ràpidament de l'habitació per evitar que els seus germans veren reflectits als seus ulls tots els temors que ocultava. Va entrar a l'altra habitació de la casa que feia el paper de cuina i menjador de matí i de dormitori dels tres germans de nit. Va agafar uns pocs dinars d'un pot ple de pols i li'ls donà al seu germà perquè anara al mercat a comprar una mica d'aliment per als següents dies.

Amina va agafar una cistella i una aixada per anar als camps que tenien i que es trobaven un poc allunyats d'on vivien. A cada pas notava que una responsabilitat que no es mereixia anava augmentant amb el pas del temps. Però no tot havia estat sempre així. No sempre havien viscut d'aquella manera, passant fam durant setmanes...

Encara veia la viva imatge del seu pare quan tancava els ulls, el seu pare... Genet d'elegants camells, tuareg, fill del vent i de l'arena. De coratge valent, els tuaregs sofrien freqüents períodes de fam i una llibertat limitada a les necessitats de pasturatge dels seus ramats. Malgrat açò, mai no l'havia vist trist, ni cansat. Cada cop que regressava a casa per visitar-los,

el seu somriure mostrava l'alegria de tornar a veure de nou la seva família.

Amina sempre havia estat la que més ajudava la mare en les tasques de la casa, mentre la mare cuidava d'uns petits camps que tenien. Practicaven una economia de subsistència que freqüentment els permetia vendre els aliments a bon preu. No eren una família rica, però mai no havien hagut de renunciar a menjar per manca d'aliment. Als pocs anys del naixement de la petita Leila, el pare, durant un dels durs períodes de fam que sofria en la seva vida nòmada, va patir una greu malaltia de la qual no va aconseguir recuperar-se.

Als pocs mesos, la notícia va arribar a la seva família per destrossar-los completament.

Els mesos passaren lents i secs, no hi havia suficients llàgrimes al cel per reflectir el dolor que turmentava la família. Els camps es varen secar i només un va continuar produint, encara que escassament. Els aliments a dures penes sobrepassaven la quantitat que necessitaven, així que hagueren de renunciar a la venda; fet que va afectar greument la seva economia. Poc després, la mare va caure malalta. Els metges no sabien exactament el que tenia, però ho atribuïen a problemes pulmonars; li receptaren un xarop i unes pastilles per facilitar la respiració, però el temps passava i ella no mostrava cap signe de recuperació.

(.....)

—Amina! Amina!- Alí va entrar corrent a l'habitació i va començar a sacsejar amb brusquedat la seva germana.

—Què passa...?— va començar a dir amb els ulls encara mig plorosos.

—La mare! La mare! No ha parat de tossir en tota la nit! Diu que li costa respirar... Vol parlar amb tu.

Amina va entrar a l'habitació de la mare i es va asseure al seu costat.

—Mare...

—No et preocupes filla. Estic bé.— va dir forçant el somriure— Només vull parlar amb tu... Amina, cada cop em costa més respirar, sé que no aguantaré molt més... Necessite saber que quan jo no hi estiga tot sortirà bé, d'acord?

—No digues això, mare, tot anirà...— va començar a dir ella sense poder creure el que la seva mare insinuava.

—No anirà tot bé Amina, i ho saps. Quan jo no estiga vull que vengues els nostres camps i aquesta casa al millor preu que pugues. Els nens els deixaràs amb els oncles que viuen a Tinef i vull que tu tractes d'anar a Espanya a provar sort. Diuen que és una terra de promeses i esperança, el viatge serà llarg, però hi podràs aconseguir un bon treball i mantenir als teus germans...

—Ni parlar-ne! Mare, et posaràs bé, ja veuràs com amb una mica de temps la malaltia es farà més dèbil i, si açò no passara, no estic disposada a separar-me d'ells, mai. En cas que jo fóra la seva única responsable, no els

abandonaria, els oncles van tan justos com nosaltres, de què serviria?

—Si tu aconseguies un bon treball, els ajudaries econòmicament i els garantiries un futur als teus germans...

—De cap manera, mai!

Les paraules continuaven ressonant-li a la ment. No podia dormir. Els malsons la turmentaven veient un futur ple de desgràcies. Va decidir no pensar-hi més, tot milloraria...

Però les coses no milloraven, la malaltia de la mare era cada cop més evident i la falta d'aliment ja no era ocasional. Del petit camp que quedava, qüestionablement productiu, ja feia mesos que s'ocupava plenament Amina, però no era suficient. Amb el canvi d'estació s'hi va produir un canvi que va marcar definitivament la vida dels menuts. La mare va morir. Amina heretà la responsabilitat de dur endavant una família als seus quinze anys.

(.....)

Mentre recollia els últims fruits va mirar al cel. Els seus ulls negres i profunds observaven com el sol anava amagant-se poc a poc sota l'horitzó. El vent voleiava els seus cabells llargs i negres, suaus i brillants, que descrivien sinuoses ones al vent. El fresc vestit ballava al seu compàs. El vent pareixia reflectir els seus sentiments i, durant el camí a casa va anar augmentant de força. En arribar, va trobar que els seus germans dormien al costat de la taula ja parada. Estaven extremadament prims i cada dia tenien menys forces per ajudar-la en les tasques de casa. La

situació es feia insuportable. Pensava que podria fer-se càrrec de la casa amb esforç i dedicació, però no va ser així. No estava disposada que els seus germans passaren un dia més sense menjar el que necessitaven i va veure que només li quedava una solució.

Els seus oncles els van rebre amb entusiasme, feia anys que no es veien i estaven molts contents de retrobar-se. Passaren unes setmanes amb ells i Amina els va posar al corrent dels últims esdeveniments. La sorpresa fou majúscula i ells acceptaren de bon grat fer-se càrrec dels menuts i d'ella; però Amina no ho va acceptar. Els va dir que estaria enormement agraïda si cuidaven dels seus germans, però amb una condició: ella els ajudaria econòmicament des de l'estranger.

—Amina, escolta: ens podem fer càrrec de vosaltres tres. No és cap problema, de debò.

—Sí que ho és. Ho heu fet durant unes setmanes i tot ha anat bé, però digueu-me: el pot amb dinars no se n'ha ressentit?

Els dos oncles es miraren amb culpabilitat. Era cert que havien pogut viure tots durant unes setmanes, però el pot que contenia els seus estalvis havia patit una notable pèrdua. Els oncles tenien quatre fills i mantenir-ne de sobte set era impossible.

—Ja us costarà prou mantenir els meus dos germans. L'únic que puc fer es ajudar-vos de l'única forma que puc.

—D'acord. Però no cal que vages a l'estranger.

—Va ser ma mare qui m'ho va suggerir i sent la necessitat de fer-ho. De començar una nova vida lluny d'aquí fins que obtinga els suficients diners i maduresa per dur la meva família endavant.

—Coneixem un amic de confiança que viu a Silet i que dintre d'uns dies es dirigeix cap a un poble costaner proper a Orà. Ell et buscarà allí la forma d'arribar a Espanya.

El viatge seria dur, però el que li resultaria més difícil seria acomiadar-se dels seus germans. Una part del seu cor es va quedar junt amb aquells dos xiquets que la miraven plorant des del llindar de la porta.

Havia de ser forta, pensava, així que es va armar de valor i va començar el viatge fins a Silet amb la companyia d'un camell i com a únic equipatge, una bossa de mà amb l'imprescindible. Els esperaven quasi tres dies de camí fins arribar al seu objectiu. El camell era un bon company, jove i fort, d'ulls grans i molt sortints, on es veia reflectit el foc del desert.

Al migdia del tercer dia de viatge, arribaren a la ciutat desitjada. Els dos primers dies havien fet vuit hores de camí cadascun i el tercer, quatre; encara que havien descansat la major part del temps, viatjar pel desert era esgotador, estaven baldats.

Es dirigiren al mercat on la seva tia li havia dit que trobaria l'home que buscava. El trobaren finalment en una parada on registrava les persones que estaven disposades a fer el dur camí. No era molt major, era un jove fort i viu,

d'ulls aventurers. Quan es va assabentar de qui era família, la va rebre amb un càlida abraçada i va voler esbrinar-ho tot dels seus oncles als que feia tant de temps que no veia. Es deia Mohamed. Li va oferir a Amina passar la nit a casa seva ja que partrien a trenc d'alba.

Quan el sol encara dormia, es dirigiren als afores de la ciutat, on esperaven la resta de viatgers. Ella es va sorprendre de la quantitat de gent que hi havia. Homes, dones, xiquets, xiquetes, nens de bolquers... Gent disposada a allunyar-se, potser per sempre de la casa on havia viscut, a abandonar el poble que l'havia vist créixer, a renunciar a estar prop de la seva família i amics... Deixant enrere records i somnis perduts en busca del futur i de noves il·lusions. Tot tipus de gent sense origen comú, però amb un mateix objectiu: la recerca d'una vida millor.

Allí els esperaven nombroses caravanes amb camells que els ajudarien a fer el difícil trajecte. Seria llarg, molt llarg, i difícil de suportar. Els esperaven per davant més de mil cinc-cents quilòmetres i un esgotador trajecte de més de trenta-set jornades. Haurien de seguir la ruta transahariana, fins a l'altura de Laghoua, llavors abandonarien aquesta ruta per travessar l'Atles saharià en direcció a Orà, on els esperaven, en un poble proper, les embarcacions que els durien fins a la promesa d'una vida millor.

Des de la caravana es veien paisatges meravellosos que mostraven la bellesa del desert en tota la seva esplendor. Passaven per oasis temptadors, pobles de gran bellesa que tractaven

d'ocultar la seva pobresa, dunes interminables... Varen visitar alguns pobles com Ain Ekker, Meniet, Arak, In Salah, El Goléa, Ghardaïa i Nili, fins que arribaren a la ciutat de Laghouat. Ja havien transcorregut trenta-dos dies i ara havien de creuar l'Atles saharià. Van ser tres jornades duríssimes. Allí, el calor era insuportable i de nit les temperatures baixaven considerablement, sense tenir un altre lloc on refugiar-se que les caravanes; ara bé, el paisatge era extraordinari. L'arena ho envoltava tot formant belles dunes que robaven centelleigs daurats al sol.

Allunyant-se de la ruta transahariana, seguiren el camí en direcció a Orà, sense passar per gaires ciutats, fins arribar al destí desitjat. Ja duien més de quaranta-dues jornades de viatge i el cansament havia arribat al grau màxim. Decidiren romandre una setmana per recuperar forces i recaptar els queviures necessaris per al viatge marí, a l'important ciutat d'Orà.

La nit ocultava la seva fugida. Arribaren fins a una petita cala on els esperaven dos embarcacions clandestines. El soroll del motor i el clapoteig de l'aigua era l'únic so que s'escoltava. La lluna els mirava des del cel, disposada a ser la seva companya durant el viatge. Les embarcacions no eren gaire ràpides, però el viatge el podrien fer en dia i mig, o dos dies com a molt.

Però el capvespre del segon ja havia arribat i no albiraven costa alguna. Les hores passaven lentament, desconcertant-los cada cop més. No podia ser cert, feia hores que havien d'haver

albirat ja alguna costa, però res. No sabien quin rumb seguir ni on anar perquè ja no sabien on estaven. Els queviures s'havien esgotat i unes quantes persones sofrien d'hipotèrmia. Les mares agafaven fort els seus menuts perquè es sentiren protegits, encara que elles no pareixien tranquil·les. Amina estava congelada i pràcticament no havia pogut menjar res en tot el viatge. Va aconseguir una manta i es va quedar a una vora de l'embarcació, arrupida i ben tapada. Notava que cada segon se'n duia una part de les seves forces.

La lluna tornava a observar-los rodejada d'infinits estels. Amb els ulls clucs, sentia el murmuri espantat de la gent, esmorteït pel remor de l'oceà. Els minuts es feien eterns i cada cop, el fred era un cercle que la cercava més i més. Ja no notava les cames, no tenia forces ni per moure's. Els pensaments pessimistes ocupaven tota la seva ment i li apareixien imatges del futur incert dels seus germans que havia abandonat. Es preguntava què feia allà, si havia valgut tot allò la pena, perquè el viatge semblava veure's únicament recompensat amb el sofriment d'aquells ulls sense esperança alguna.

Va notar que uns braços forts l'abraçaven tractant de protegir-la del fred. Amb treball, va aconseguir obrir els ulls i va veure que algú li somreia inspirant-li confiança. L'últim que va veure abans de perdre els sentits va ser el somriure del seu amic que li senyalava amb alegria unes llums que es veien a l'horitzó.

EL REFLEX

Anna Peris Alfonso

A l'entrada del pis hi havia un espill. A la sala de bany, a la seua habitació i al saló, també. Beatriu s'hi reflectia, s'hi mirava i observava les seues faccions meticulosament. Més d'una vegada va parlar amb ella mateixa, per què negar-ho. Quan ella somreia, el reflex l'imitava. Era perfecta. Eren perfectes. La gent que la coneixia deia que era coqueta, que passava hores admirant el seu rostre pàl·lid, com el d'una nineta de porcellana. Un matí, durant un moment efímer, la imatge reflectida i Beatriu van ser diferents. Podia haver-ho ignorat, al·ludir que havia estat una mala jugada de la seua ment, però simplement li va resultar divertit. Quan ho va veure, es trobava a la seua habitació. Ella estava cansada, la pell tenia un to malaltís, els braços li queien inerts als costats. Davant seu, una persona la mirava. Quan Beatriu feia qualsevol gest, la

persona no el feia. I això era tècnicament impossible.

Un riure clar va ressonar per l'habitació. Era com veure una fotografia en moviment, un calc seu que es movia sol. Va continuar una estona, alçant i movent els braços, mentre algunes vegades el reflex era diferent, i unes altres igual. Decidí posar-li un nom a la diversió temporal que havia trobat: Alcía. Sempre li havia agradat, i sempre que tenia alguna nina l'anomenava així, perquè per a ella només era com una joguina. Poc corrent, però una joguina. No es va parar a pensar que no era normal. Es va desfer de tots els pensament que l'advertien que ho deixés. Si abans parlava amb ella mateixa, ara seria igual, però dirigint-se a algú diferent. No li contestava, per suposat. Al seu cap imaginava converses. Li contava de tot. Era com un diari, com una confident. Hi havia vegades que Alcía l'imitava, i altres que era una altra persona, independitzant-se totalment de Beatriu. Parlava de tot allò que li passara pel cap. Arribà a confondre si era ella qui imaginava les contestacions o si bé era realment Alcía la que contestava.

Molt poca gent s'adonava dels canvis de Beatriu. Eren pràcticament imperceptibles. Començà a sortir menys, a passar més temps a la seua habitació. Beatriu mai no haguera deixat Alcía per les seues amigues, però per un xic, sí que era capaç. Alcía ho sabia, com si poguera llegir-li el pensament.

Una vesprada de diumenge, que dedicaven senceres a parlar les dues, Beatriu va anar amb

un company de facultat a prendre alguna cosa. Quan va tornar un munt de recriminacions van rebre-la.

“El prefereixes més a ell que a mi, veritat?”
Digué Alícia, incrèdula. Va ser una cosa totalment independent, Beatriu no volia dir això, era completament fals! Però oblidar és fàcil, i no li va costar gens quan Alícia va tornar a la normalitat. Tenien llargues converses, imaginaries però tan realistes. Cadascuna deia el que volia, eren dues persones. Dues persones en un sol cos. Primer Alícia va fer prometre a Beatriu que no aniria amb aquell que intentava trencar la seua relació. Després va ser ella qui duia la seua vida. S’havien convertit en esclaves una de l’altra. Beatriu tenia el cos i Alícia la ment. Seria faltar a la veritat dir que tot anava bé. Beatriu s’entristia, fins i tot plorava. Sentia com l’altra s’apoderava de la seua ment. Com quan la nit es menja la llum del sol o el soroll del vent ofega les veus. No podia escapar. Estava dins, no podia treure-la. Entrava a casa i l’esperava. Sortia al carrer i allí estava. Caminava amb inseguretad. Els vidres, els cristalls, les finestres... Tot actuava com un espill fosc i grotesc. Des de tots aquells llocs una xica mirava Beatriu amb sorna. *“De què t’amagues?”* va preguntar. Havia oblidat ja les falses promeses, no calia guanyar-se la confiança de la noia, no podia amb ella. Les paraules ressonaven a la seua ment, i ningú més podia escoltar-ho.

La clau li tremolava a les mans. Beatriu va obrir la porta. Els seus ulls es van obrir amb sorpresa. L’esperava, allà, a l’espill de l’entrada, amb una expressió burleta. Va cridar amb fúria.

Quan va ser conscient del que havia fet, l'espill ja estava a terra dividit en mil trossos que li donaven a l'habitació una estranya aparença. Unes xicotetes gotes de sang decoraven els petits cristalls al mig de l'estança. "Això és tot?"

Amb els ulls desorbitats, Beatriu va llançar-se escales amunt. En només cinc minuts, tots els espills de la casa van acabar destrossats. Caigué al centre de l'estora, mentre a la seua ment continuaven incessants les paraules d'Alícia. Va saber que havia caigut en la trampa de la seua imaginació.

O assumia l'evidència o no resistiria. Eren dos: l'una, ingènua, agradable, pàl·lida i prima; l'altra, calculadora, egocèntrica, orgullosa i bella. I totes dues eren la mateixa persona.

MALSON

Isabel Jesús-Maria López

La sang omplia les meues mans, omplia tota la seua samarreta. El ganivet brillava a les meues mans, brillava mentre pensava: com havíem arribat a aquella situació? No ho podia creure. Però no podia plorar ja que en qualsevol moment despertaria i el veuria tombat al meu costat i aleshores riuríem. Quina imaginació la meua!

Recordava la primera nit que estiguérem junts, com m'ajudà a escapar, com vaig eixir per la finestra, com el gos es posà a lladrar, els nervis em traïren i em vaig esvarar... acabàrem passant la nit a l'hospital mentre ma mare histèrica ens cridava sense parar.

Definitivament, no podia ser. No ho podia admetre. Era impossible. No. Allò no havia passat.

Em vaig netejar les mans als pantalons. Vaig seure recolzant-me a la paret. No podia deixar de veure com pujàvem les escales de ma casa, com ma mare ens cridava desesperada mentre que jo deixava caure, de qualsevol manera, tota la roba dins una maleta i eixíem agafats de la mà per la porta principal. I de

sobte...de sobte... no, no havia passat, devia estar somiant.

Recordava les nits de passejades per la platja mentre planejàvem escapar-nos, mentre ens juràvem l'amor etern, féiem plans de futur, somiàvem viure junts, anhelàvem cada instant en què jugaríem amb els nostres fills... I ara... només escolte el fort soroll. Com saber que aquelles mans mai més no recorreran desitjoses el meu cos? Com pensar que mai més el meu coll serà besat durant la nit fins l'eixida del sol? Senzillament no, no és possible.

Però, aquell soroll esgarrifós continua ressonant a les meues orelles, no s'atura mai. Ni tan sols sé com l'escopeta de mon pare ha produït aquell estrèpit. Només puc obrir els ulls i demostrar-me que ha sigut un malson, però no desperte i estic cansada de dormir.

Vaig olorar el pomell de flors amb què havia aparegut aquest matí a la porta de la cafeteria. Era preciós, sens dubte el més bonic que havia vist en ma vida. Encara duia el ganivet a les mans, el ganivet que brillava cridant-me.

Vaig tancar els ulls i els vaig obrir, el seu cos continuava en terra. Un pes enorme caigué sobre els meus muscles, l'aire es resistia a ser respirat i ho vaig entendre. Ho vaig saber. Havia mort i jo amb ell. Em va caure una llàgrima, la primera, l'única, i no va ser com en un conte de fades i ell no es va alçar màgicament. Amb una xicoteta espenta vaig tenir ben clavat a l'estómac el ganivet que moments abans era a les meues

mans. Havia complit la meua promesa,
romandrfem junts, durant tota l'eternitat.